

[Marianne Bentsen-Pedersen]

over den meget skæve dækning, vi har for øjeblikket.

Jeg synes, det er utrolig vigtigt, at forskellige grupper kan læse i de aviser, som henvender sig til disse grupper, og at forskellige grupper kan få de informationer, som netop de har behov for. Lige så vigtigt er det selvfølgelig, at disse grupper kan komme til orde, og det er ikke altid lige nemt med den presse, vi har.

Jeg mener også, at det er pressens opgave at afdække samfundet, og at fortællinger er lige så store forsømmelser, som forvrængninger er, eller hvad man nu ellers har. Jeg mener selvfølgelig ikke, at den enkelte avis kan skrive om alt. Den enkelte avis er nødt til at fortælle visse ting, og det er klart, at aviserne prioriterer, hvad der skal fortælle, ud fra den holdning, som avisen har. Derfor er det så vigtigt, at vi kan få et bredt spektrum af aviser.

Jeg mener ikke, at pressestøtte er et spørgsmål om erhvervsstøtte, jeg mener, det er et spørgsmål om levevilkår for demokratiet og for ytringsfriheden. Derfor mener jeg heller ikke, at dette forslag hører hjemme i erhvervsudvalget, og skal foreslå, at det overflyttes til kulturudvalget.

Fra SFs side kan vi støtte det forslag, som mediekommissionens flertal er kommet med. Da vi alle sammen ved, at det er meget bekesteligt at lave dagblade i dag, mener jeg ikke, det er nok, at man har mulighed for at starte et dagblad, og at man så kan få en katastrofehjælp, hvis det skulle gå galt. Jeg mener også, det er vigtigt, at man i det daglige har mulighed for at arbejde – og at arbejde, uden at man hele tiden står med katastrofen lige for døren.

Derfor vil vi også støtte det mindretal i mediekommissionen, der har ønsket en driftsstøtte, for det ville virkelig kunne give mulighed for alsidighed til gavn for hele samfundet.

Lawaetz (FP):

Det er ikke en dagligdags begivenhed, at selve statsministeren fremsætter et lovforslag – han har jo andre til at gøre det grove arbejde. Det er derfor klart, at almindelig høflighed kræver, at man giver dette store forslag en seriøs behandling. Jeg har derfor med største interesse læst bemærkningerne til

statsministerens lovforslag om forhøjelse af statstilskuddet til finansieringsinstituttet for dagspressen. Med en smule sans for proportioner må man nemlig sige, at det er interessante oplysninger, som fortjener lidt omtale.

Man har afventet en stillingtagen fra mediekommissionen – det er der flere der har og stadig væk gør. Det er klart, at det tager tid for 61 medlemmer at blive enige om en sag. Man kunne give en konservativ statsminister det gode råd at nedsætte antallet af kommissioner og måske nedsætte antallet af medlemmer i de kommissioner, der så blev tilbage. Der var nok nogle penge at hente for en statsminister, som gerne vil spare.

Det er også yderst interessant at se på tryk, at de eksisterende statsstøtteordninger til pressen har en værdi af ca. 440 mill. kr. i form af underskudsgivende porto, og hvad der ellers kommer til. På denne baggrund bliver man jo næsten rørt over, at klasselotteriets trækingsliste optages gratis i dagbladen.

43 af de 61 medlemmer i det hæderkrone-de udvalg, som intet ansvar har for landets økonomi, anbefaler en forhøjelse i dette tilfælde fra 4 mill. kr. til 7,6 mill. kr. Men så kommer den konservative statsminister ind i billedet, og han siger: vi skal spare. Han skærer ned fra 7,6 mill. kr. til 7 mill. kr. Han kan på den måde sige: nok giver jeg nye 3 mill. kr. ud, men jeg har sparet staten for 600.000 kr. Det må være rart at kunne sige rundt omkring.

Nu kunne det synes at være en snak om pebernødder; det vil man nok sige i salen her, og det må man gerne for min skyld. Når fremskridtspartiet ikke engang vil glæde statsministeren, pressens minister, med sådan en lille gestus på 3 mill. kr., er det ikke af ond vilje over for statsministeren, heller ikke af ond vilje over for pressen, men det er ganske enkelt, fordi fremskridtspartiet ikke vil stemme for én eneste overflødig krone, når vi ingen penge har. Enkel og logisk tænkning.

Vi i fremskridtspartiet er i virkeligheden regeringens allerbedste venner, fordi vi hele tiden vil hjælpe med at spare og få orden i økonomien, og her er det, at vi har mod til at tage ansvaret for at sige nej på de rigtige steder til forøgede udgifter.

Jeg har før sagt, at fremskridtspartiet ikke er et såkaldt støtteparti, men regeringen bur-